

Arrest

nr. 161 095 van 29 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Yang Gharik in het district Charbolak van de provincie Balkh. Uw broer A.(...) R.(...) was commandant bij Junbesh Meli, de partij van Dostum. Hij had problemen met A.(...) L.(...), lid van Jamiat en momenteel betrokken bij een vredesorganisatie. A.(...) L.(...) zou tevens banden met de taliban hebben. De problemen tussen uw familie en A.(...) L.(...) waren het gevolg van een conflict waarbij uw broer enkele familieleden van A.(...) L.(...) had vermoord. Korte tijd voor uw vlucht uit Afghanistan werd u ontvoerd door enkele onbekenden. U vermoedt dat u werd vastgehouden door enkele leden van de taliban en dat ze zo uw broer wilden vinden. Na enkele dagen kon u echter ontsnappen. U vluchtte naar het huis van S.(...), een vriend van uw broer, waar u uw broer ontmoette. Hij vertelde dat hij jullie vlucht uit Afghanistan reeds

had voorbereid. Uw broer keerde terug naar huis, maar werd 's nachts vermoord. U vermoedt dat A.(...) L.(...) achter de moord van uw broer zit. Uiteindelijk werd er beslist dat u uw land alleen diende te ontvluchten. In juni 2011 heeft u Afghanistan verlaten. Via Iran en Turkije bent u naar Griekenland gereisd, waar u zo'n drietal maanden heeft verbleven. Via Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen, waar u op 22 oktober 2011 bent aangekomen. Op 24 oktober 2011 heeft u een eerste asielaanvraag ingediend.

Op 20 september 2012 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kon worden. In haar arrest van 6 maart 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Op 7 mei 2015 diende u een tweede asielaanvraag in. Uw tweede en huidige asielaanvraag steunt u op de motieven die u in uw eerste asielerzoek uiteenzette. U voegt eraan toe dat uw broer verleden jaar A.(...) L.(...) trachtte te doden. Hij faalde en in de daaropvolgende aanval van A.(...) L.(...) op uw huis kwam uw moeder om het leven. Uw broer ontvluchtte Afghanistan met een visum voor Turkije. Daarnaast vreest u in Afghanistan gedood te worden omdat men uit uw verblijf in de Begijnhofkerk te Brussel zou afleiden dat u bekeerd zou zijn tot het Christendom. Tot slot meldt u dat u uw eerste asielaanvraag verstoord werd doordat Dari, de taal waarin u uw verklaringen aflegde, niet uw moedertaal is. Ter staving van uw asielaanvraag legt u neer: kopieën van twee pagina's uit een paspoort, negen foto's, twee krantenartikelen, een facebookbericht over een incident waarbij A.(...) L.(...) betrokken was en een brief van uw advocate waarin ze uitweidt over de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald in Mazar-i-Sharif.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. In uw huidige asielaanvraag herhaalt u uw vrees voor A.(...) L.(...) en vertelt u dat het conflict tussen hem en uw familie verder uitdijde in uw afwezigheid. Tevens haalt u ook aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest omwille van uw verblijf in de kerk te Brussel. Tot slot verwijst u naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald in Mazar-i-Sharif om de subsidiaire beschermingsstatus aan te vragen. Er moet evenwel vastgesteld worden dat u doorheen de nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag uw nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Vooreerst moet er benadrukt worden dat u uw huidige asielaanvraag opnieuw steunt op de asielmotieven die u in uw eerste asielerzoek uiteenzette (CGVS p.3). Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgewezen omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze beoordeling werd door de RvV bevestigd. Dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag uw initieel vluchtverhaal herhaalt kan de geloofwaardigheid ervan op geen enkele wijze herstellen. Uw verwijzing naar communicatieproblemen tijdens uw eerste asielprocedure kan evenmin een nieuw licht werpen op de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U vertelt dat u uw verklaringen op het CGVS aflegde in het Dari, terwijl u deze taal destijds onvoldoende beheerste (CGVS p.4,5,6). Deze communicatieproblemen bracht u echter reeds aan in uw beroep voor de RvV. De RvV oordeelde dat er geen probleem kon worden vastgesteld aangaande de keuze van het Dari voor het gehoor op het CGVS, waardoor deze vergoelijking niet aanvaard kan worden.

Wat uw bijkomende verklaringen over de moordpoging van uw broer op A.(...) L.(...), de aanval van A.(...) L.(...) op uw huis en de vlucht van uw broer naar Turkije betreft, moet er op gewezen worden dat deze gebeurtenissen volledig voortvloeien uit een relaas dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze bijkomende verklaringen kunnen de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven dan ook niet opheffen. Bovendien moeten er onjuistheden en merkwaardigheden in uw aanvullende verklaringen vastgesteld worden. Zo is het opvallend dat waar u nu beweert dat uw moeder en uw broer sinds uw vertrek in uw huis in Jangali woonden, alwaar de aanval van A.(...) L.(...) plaats vond, u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw moeder en uw broer destijds bij uw tante in het dorp Hayatan van het district Dawlatabad woonden (CGVS p.4; CGVS 12/9/2012 p.5,8,9). Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen houdt u vast aan uw laatste verklaring dat ze steeds in uw dorp woonden en wijt u de tegenstrijdigheid aan uw beperkte kennis van het Dari destijds (CGVS p.4). Zoals hierboven uiteengezet kan uw verklaring niet aanvaard worden waardoor de tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast. Daarnaast mag het ook verbazen dat u het nieuws van het voortduren van de conflicten reeds vernam in het voorjaar van 2014 terwijl u slechts op 7 mei 2015 op basis van deze gebeurtenissen een nieuwe asielaanvraag indiende (CGVS p.4). Dat u deze nieuwe elementen erg laatstijdig, slechts een jaar later, aan de asielinstanties aanbracht, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Dat angst voor repatriëring u er lange tijd van weerhield om een tweede asielaanvraag in te dienen is geen afdoende verklaring. Integendeel, men zou juist

verwachten dat indien u over nieuwe elementen beschikt die uw kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk vergroten u zo snel mogelijk uw asielerzoek tot de bevoegde instanties richt ten einde uw verblijfssituatie in België te legaliseren en een eventuele repatriëring te vermijden. Voorts is het opvallend dat uw broer in zijn poging Afghanistan zo vlug mogelijk te verlaten een visum verkreeg voor Turkije. Dit visum werd uitgereikt voor de begeleiding van een patiënt. U heeft geen verklaring voor de opmerkelijke wijze waarop uw broer naar Turkije reisde (CGVS p.4). Tenslotte moet er op de schijnbare toevalligheid gewezen worden dat u niet in staat bent het nummer van uw broer in Turkije mee te delen omdat u het nummer enkele dagen voor het gehoor op het CGVS per ongeluk uit uw gsm wiste (CGVS p.4). Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat uw verklaringen over de evolutie van jullie conflict met A.(...) L.(...) het geloof in uw asielmotieven allerm minst kan herstellen. Daarnaast brengt u aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest omdat uw landgenoten in Afghanistan denken dat de Afghanen die in de kerk te Brussel verbleven bekeerd zijn tot het Christendom. U beweert dat elke moslim die naar een niet-islamitische land reist, een kerk binnengaat of in een kerk verblijft in Afghanistan wordt beschouwd als een afvallige (CGVS p.2,3). U heeft evenwel niet het minste bewijs voor uw these. U kan slechts vertellen over een gerepatrieerde Afghaan, die u niet bij naam kent en die in Afghanistan zou gedood zijn. Ook dit verhaal staat u allerm minst (CGVS p.2). U heeft er zelfs geen idee van hoe men in Afghanistan op het nieuws van het verblijf van de Afghanen in de Begijnhofkerk te Brussel reageerde (CGVS p.2). Uw blote beweringen staan bovendien haaks op de informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Nergens uit deze informatie blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst.

Bovendien slaagt u er ook niet in aannemelijk te maken dat het in Afghanistan bekend raakte dat u in de kerk verbleef. Zo beweert u dat iedereen in Afghanistan weet dat u tijd doorbracht in de kerk. Als verklaring voor de zeer wijde verspreiding van het nieuws over uw deelname aan de Afghaanse protestacties wijst u erop dat er foto's van u verschenen op Facebook en in andere media. Gevraagd naar bewijs dat uw foto getoond werd door de Afghaanse media krabbelt u terug. U zegt nu dat uw foto misschien niet in de Afghaanse media maar wel op een facebookpagina ter ondersteuning van de Afghaanse protestacties verscheen. Als u herinnerd wordt aan uw uitspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de lokale Taliban op de hoogte is van uw verblijf in de kerk, beaamt u dat. U vertelt dat toen u uw oom belde hij u informeerde dat de mensen erover praatten. De vraag hoe de mensen op de hoogte kwamen van uw verblijf in de kerk beantwoordt u vaagweg door te stellen dat als iemand het weet iedereen het weet en door te stellen dat de Taliban Facebook gebruiken (CGVS p.3). Deze vage verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Uit het geheel aan bovenstaande elementen dient besloten te worden dat u aan de hand van de nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag het niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan of dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR omschrijft de provincie Balkh als een 'relatief veilige provincie'. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Voorts werd er occasioneel melding gemaakt van gewelddadige acties op de weg van en naar Mazar-e Sharif, waarbij overheidsfunctionarissen, Afghaanse militairen en politici geïdoleerd werden. Hierbij viel een gering aantal burgerslachtoffers te betreuren. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Hoewel er zich in deze districten met enige regelmaat incidenten voordoen, blijkt uit de cijfers van UNOCHA dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Balkh zeer laag is. Ook het risico voor burgers in de provincie om het slachtoffer te worden van conflictgerelateerd geweld schat UNOCHA laag in.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie.

Naast algemene beschouwingen over de veiligheidssituatie in Afghanistan, wijst u op twee incidenten die in de provincie Balkh gebeurden. Op 9 april 2015 gebeurde er een aanslag tegen het provinciehuis,

terwijl op 19 april 2015 de aanhangers van twee warlords om een stuk grond vochten nabij Mazar-i-Sharif. Het krantenartikel over de aanslag van 9 april 2015 stelt dat er in het verleden sporadisch aanslagen waren in Mazar-i-Sharif maar dat stad in het verleden het bloedvergieten bespaard bleef. De informatie die u aandraagt over de sporadische aanslagen schrijft zich volledig in de hierboven uitgewerkte analyse in en kan de beoordeling van de commissaris-generaal derhalve niet wijzigen.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande analyse niet ombuigen. Uw deelname aan de protestacties, waarvan de foto's getuigen, wijzen op zich niet op een gegronde vrees op vervolging, zoals hierboven uiteengezet. De pagina's uit een paspoort met daarop een visum voor Turkije en een vertrekstempel van de luchthaven van Kabul zijn slechts kopieën en hebben dus een geringe bewijswaarde. Te meer daar de pagina met de identiteitsgegevens niet neergelegd werd. Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw broer zijn reis naar Turkije kunnen de pagina's uit het paspoort geen informatie geven over de redenen of de omstandigheden van zijn reis naar Turkije. Daarnaast legt u nog een foto van u, uw broer en een familielid neer. U wilt met deze foto de familieband tussen u en de drager van het paspoort met visum voor Turkije aantonen. Aangezien u de pagina van het paspoort met de identiteitsgegevens niet aanbrengt slaagt u niet in uw opzet. Tot slot legt u een facebookbericht neer van iemand die zich Mazar-i-Sharif noemt en die schrijft over een veiligheidsincident waarbij A.(...) L.(...) betrokken was. Niet alleen is de herkomst en dus ook de betrouwbaarheid van deze informatie geheel onduidelijk, ook slaagt u er niet in door deze informatie uw persoonlijke problemen aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook een “schending van het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen, en wegens kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente

en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij arrest nr. 98 432 van 6 maart 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In uw huidige asielaanvraag herhaalt u uw vrees voor A.(...) L.(...) en vertelt u dat het conflict tussen hem en uw familie verder uitdijde in uw afwezigheid. Tevens haalt u ook aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest omwille van uw verblijf in de kerk te Brussel. Tot slot verwijst u naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald in Mazar-i-Sharif om de subsidiaire beschermingsstatus aan te vragen. Er moet evenwel vastgesteld worden dat u doorheen de nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag uw nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Vooreerst moet er benadrukt worden dat u uw huidige asielaanvraag opnieuw steunt op de asielmotieven die u in uw eerste asielerzoek uiteenzette (CGVS p.3). Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgewezen omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze beoordeling werd door de RvV bevestigd. Dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag uw initieel vluchtverhaal herhaalt kan de geloofwaardigheid ervan op geen enkele wijze herstellen. Uw verwijzing naar communicatieproblemen tijdens uw eerste asielerprocedure kan evenmin een nieuw licht werpen op de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U vertelt dat u uw verklaringen op het CGVS aflegde in het Dari, terwijl u deze taal destijds onvoldoende beheerste (CGVS p.4,5,6). Deze communicatieproblemen bracht u echter reeds aan in uw beroep voor de RvV. De RvV oordeelde dat er geen probleem kon worden vastgesteld aangaande de keuze van het Dari voor het gehoor op het CGVS, waardoor deze vergoelijking niet aanvaard kan worden.

Wat uw bijkomende verklaringen over de moordpoging van uw broer op A.(...) L.(...), de aanval van A.(...) L.(...) op uw huis en de vlucht van uw broer naar Turkije betreft, moet er op gewezen worden dat deze gebeurtenissen volledig voortvloeien uit een relaas dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze bijkomende verklaringen kunnen de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven dan ook niet opheffen. Bovendien moeten er onjuistheden en merkwaardigheden in uw aanvullende verklaringen vastgesteld worden. Zo is het opvallend dat waar u nu beweert dat uw moeder en uw broer sinds uw vertrek in uw huis in Jangali woonden, alwaar de aanval van A.(...) L.(...) plaats vond, u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw moeder en uw broer destijds bij uw tante in het dorp Hayatan van het district Dawlatabad woonden (CGVS p.4; CGVS 12/9/2012 p.5,8,9). Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen houdt u vast aan uw laatste verklaring dat ze steeds in uw dorp woonden en wijt u de tegenstrijdigheid aan uw beperkte kennis van het Dari destijds (CGVS p.4). Zoals hierboven uiteengezet kan uw verklaring niet aanvaard worden waardoor de

tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast. Daarnaast mag het ook verbazen dat u het nieuws van het voortduren van de conflicten reeds vernam in het voorjaar van 2014 terwijl u slechts op 7 mei 2015 op basis van deze gebeurtenissen een nieuwe asielaanvraag indiende (CGVS p.4). Dat u deze nieuwe elementen erg laatstijdig, slechts een jaar later, aan de asielinstanties aanbracht, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Dat angst voor repatriëring u er lange tijd van weerhield om een tweede asielaanvraag in te dienen is geen afdoende verklaring. Integendeel, men zou juist verwachten dat indien u over nieuwe elementen beschikt die uw kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk vergroten u zo snel mogelijk uw asielverzoek tot de bevoegde instanties richt ten einde uw verblijfssituatie in België te legaliseren en een eventuele repatriëring te vermijden. Voorts is het opvallend dat uw broer in zijn poging Afghanistan zo vlug mogelijk te verlaten een visum verkreeg voor Turkije. Dit visum werd uitgereikt voor de begeleiding van een patiënt. U heeft geen verklaring voor de opmerkelijke wijze waarop uw broer naar Turkije reisde (CGVS p.4). Tenslotte moet er op de schijnbare toevalligheid gewezen worden dat u niet in staat bent het nummer van uw broer in Turkije mee te delen omdat u het nummer enkele dagen voor het gehoor op het CGVS per ongeluk uit uw gsm wiste (CGVS p.4). Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat uw verklaringen over de evolutie van jullie conflict met A.(...) L.(...) het geloof in uw asielmotieven allerm minst kan herstellen.

Daarnaast brengt u aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest omdat uw landgenoten in Afghanistan denken dat de Afghanen die in de kerk te Brussel verbleven bekeerd zijn tot het Christendom. U beweert dat elke moslim die naar een niet-islamitische land reist, een kerk binnengaat of in een kerk verblijft in Afghanistan wordt beschouwd als een afvallige (CGVS p.2,3). U heeft evenwel niet het minste bewijs voor uw these. U kan slechts vertellen over een gerepatrieerde Afghaan, die u niet bij naam kent en die in Afghanistan zou gedood zijn. Ook dit verhaal staat u allerm minst (CGVS p.2). U heeft er zelfs geen idee van hoe men in Afghanistan op het nieuws van het verblijf van de Afghanen in de Begijnhofkerk te Brussel reageerde (CGVS p.2). Uw blote beweringen staat bovendien haaks op de informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Nergens uit deze informatie blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst.

Bovendien slaagt u er ook niet in aannemelijk te maken dat het in Afghanistan bekend raakte dat u in de kerk verbleef. Zo beweert u dat iedereen in Afghanistan weet dat u tijd doorbracht in de kerk. Als verklaring voor de zeer wijde verspreiding van het nieuws over uw deelname aan de Afghaanse protestacties wijst u erop dat er foto's van u verschenen op Facebook en in andere media. Gevraagd naar bewijs dat uw foto getoond werd door de Afghaanse media krabbelt u terug. U zegt nu dat uw foto misschien niet in de Afghaanse media maar wel op een facebookpagina ter ondersteuning van de Afghaanse protestacties verscheen. Als u herinnerd wordt aan uw uitspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de lokale Taliban op de hoogte is van uw verblijf in de kerk, beaamt u dat. U vertelt dat toen u uw oom belde hij u informeerde dat de mensen erover praatten. De vraag hoe de mensen op de hoogte kwamen van uw verblijf in de kerk beantwoordt u vaagweg door te stellen dat als iemand het weet iedereen het weet en door te stellen dat de Taliban Facebook gebruiken (CGVS p.3). Deze vage verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Uit het geheel aan bovenstaande elementen dient besloten te worden dat u aan de hand van de nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag het niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan of dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

(...)

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande analyse niet ombuigen. Uw deelname aan de protestacties, waarvan de foto's getuigen, wijzen op zich niet op een gegronde vrees op vervolging, zoals hierboven uiteengezet. De pagina's uit een paspoort met daarop een visum voor Turkije en een vertrekstempel van de luchthaven van Kabul zijn slechts kopieën en hebben dus een geringe bewijswaarde. Te meer daar de pagina met de identiteitsgegevens niet neergelegd werd. Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw broer zijn reis naar Turkije kunnen de pagina's uit het paspoort geen informatie geven over de redenen of de omstandigheden van zijn reis naar Turkije. Daarnaast legt u nog een foto van u, uw broer en een familielid neer. U wilt met deze foto de familieband tussen u en de drager van het paspoort met visum voor Turkije aantonen. Aangezien u de pagina van

het paspoort met de identiteitsgegevens niet aanbrengt slaagt u niet in uw opzet. Tot slot legt u een facebookbericht neer van iemand die zich Mazar-i-Sharif noemt en die schrijft over een veiligheidsincident waarbij A.(...) L.(...) betrokken was. Niet alleen is de herkomst en dus ook de betrouwbaarheid van deze informatie geheel onduidelijk, ook slaagt u er niet in door deze informatie uw persoonlijke problemen aan te tonen.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden alle steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker nogmaals wijst op de problemen die zouden zijn ontstaan met betrekking tot het vertalen van zijn asielrelaas tijdens het eerste interview. De Raad oordeelde reeds het volgende in zijn arrest met nummer 98 432 van 6 maart 2013:

“(…)Verzoeker stelt dat hij de bijstand vroeg/vraagt van een tolk die het Turkmeens machtig is, terwijl hij op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in het Dari werd gehoord. De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat verzoeker eraan voorbij gaat dat hij bij het indienen van zijn asielaanvraag de bijstand heeft gevraagd van een tolk Dari, en dat hij, zonder enig probleem en commentaar, in deze taal bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de voorbereidende vragenlijst heeft ingevuld. Bovendien bleek uit de ondervraging van verzoeker ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV dat hij zich goed verstaanbaar kan maken in het Dari en dat hij bevestigt de tolk Dari goed te begrijpen. Tot slot blijkt uit het door verzoeker ter terechtzitting neergelegde bijkomende stuk dat zijn hierin vervatte asielrelaas dat hij handgeschreven in zijn taal opstelde, overeenstemt met het asielrelaas zoals dit blijkt uit de gehoorverslagen van het CGVS. Nergens wordt toegelicht welke elementen niet correct zouden zijn en nergens wordt toegelicht welke belangrijke elementen en gegevens verzoeker niet of niet afdoende kon weergeven. Aldus kan er geen probleem worden vastgesteld aangaande de keuze van het Dari als taal voor het gehoor op het CGVS.(…)”.

Waar verzoeker slechts bevestigt, zoals verklaard tijdens zijn laatste gehoor (stuk 5, gehoorverslag, p. 4), dat zijn moeder en broer sinds zijn vertrek in Jangalu verbleven, biedt hij geen verklaring voor het feit dat hij zodoende afwijkt van eerdere verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, volgens dewelke zowel zijn broer als moeder bij zijn tante in Hayatan woonden (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 8, 9). De Raad wijst er bijkomend op dat een beperkte kennis van het Dari, gelet op het bovenstaande, niet kan worden aanvaard als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers respectieve verklaringen.

Verzoekers verklaring voor het gegeven dat hij pas op 7 mei 2015 een nieuwe asielaanvraag indiende op basis van gebeurtenissen die hem reeds in het voorjaar van 2014 ter ore waren gekomen, namelijk dat hij lange tijd geen raadsman heeft gehad en niet wist dat hij op basis van de elementen van 2014 opnieuw asiel kon aanvragen, overtuigt de Raad niet.

Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij op het ogenblik dat hij kennis heeft van bijkomende problemen in zijn land van herkomst bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een tweede maal asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laatijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Overigens werd verzoeker reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag bijgestaan door een raadsman. Het gegeven dat verzoeker zo lang gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen bij kennisname van nieuwe problemen in zijn land van herkomst en zich niet opnieuw heeft geïnformeerd of zich tot een raadsman heeft gewend doet wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker stelt niet te begrijpen waarom het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing aangeeft dat hij te lang gewacht heeft met zijn aanvraag, terwijl het zijn aanvraag toch in overweging heeft genomen, wijst de Raad erop dat het tijdsverloop tussen de kennisname van nieuwe elementen en het indienen van een aanvraag op basis van die nieuwe elementen vreemd is aan de criteria voor de inoverwegingneming van meervoudige asielaanvragen, zoals uiteengezet in artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De loutere stelling dat het feit dat hij pas in mei 2015 een tweede asielaanvraag heeft ingediend niet wegneemt dat de problemen die hij in Afghanistan kende nog steeds actueel zijn, herstelt verzoekers geloofwaardigheid niet. Reeds van bij verzoekers eerste asielaanvraag werden de door verzoeker geschetste problemen in Afghanistan ongeloofwaardig geacht.

Verzoeker erkent verder niet te weten hoe zijn broer een visum heeft kunnen krijgen van de Turkse autoriteiten, maar beweert niet te begrijpen waarom dit een argument is om hem geen internationale bescherming te bieden. De Raad verwijst verzoeker naar de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen over de evolutie van het vermeende conflict met A. L.. Eerst en vooral werd vastgesteld dat verzoekers bijkomende verklaringen over de moordpoging van zijn broer op A.L., de aanval van A. L. op zijn huis en de vlucht van zijn broer naar Turkije voortbouwen op zijn relaas over het conflict met A. L., hoewel eerder is vastgesteld dat aan dit relaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Er wordt dan ook terecht gesteld dat deze bijkomende verklaringen de vastgestelde bedrieglijkheid van verzoekers asielmotieven niet kunnen opheffen. Vervolgens wordt gewezen op een aantal onjuist- en merkwaardigheden die in verzoekers aanvullende verklaringen kunnen worden ontwaard. Met betrekking tot het Turkse visum van verzoekers broer wordt opgemerkt dat het werd uitgereikt voor de begeleiding van een patiënt en dat verzoeker geen verklaring heeft voor de opmerkelijke wijze waarop zijn broer naar Turkije reisde. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de bij de Dienst Vreemdelingenzaken neergelegde pagina's uit een paspoort met daarop een visum voor Turkije en een vertrekstempel van de luchthaven van Kabul geen identiteitsgegevens bevatten. Alleen al om die reden kunnen zij de reis van verzoekers broer naar Turkije niet staven, nog daargelaten de vaststelling dat het kopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker is bovendien van mening dat het Commissariaat-generaal, om in zijn bestreden beslissing te stellen dat "(...) uw verklaringen over de evolutie van jullie conflict met A.(...) L.(...) het geloof in uw asielmotieven allerminst kan herstellen", zich uiteindelijk enkel baseert op het feit dat verzoeker zijn asielaanvraag laattijdig zou hebben ingediend, dat hij niet weet hoe zijn broer een visum heeft kunnen bekomen en dat zijn moeder en zijn broer sinds zijn vertrek in Jangalu verbleven en niet in Hayatan. Zodoende zou verweerder de bestreden beslissing niet adequaat hebben gemotiveerd. De Raad volgt verzoeker in deze niet. De verklaringen die verzoeker deed in het kader van zijn tweede asielaanvraag bouwen inhoudelijk voort op het relaas dat in het kader van de eerste aanvraag door hem werd uiteengezet, niettegenstaande dat werd geoordeeld dat aan dit relaas in het geheel geen geloof kan worden gehecht. In de *in casu* bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de bijkomende verklaringen geen ander licht werpen op wat verzoeker reeds eerder had verklaard, derwijze dat zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven zouden kunnen opheffen. Verzoeker toont niet aan welk door hem nieuw bijgebracht element volgens hem dan wel het geloof in zijn asielrelaas vermag te herstellen.

Met betrekking tot verzoekers verblijf in de Begijnhofkerk te Brussel, merkt de Raad ten eerste op dat hij niet inziet wat de relevantie is van de moord die er heeft plaatsgevonden, zoals blijkt uit het door verzoeker geciteerde persartikel, voor verzoekers vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, minstens dat verzoeker nalaat deze relevantie toe te lichten. Verder is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn beweerde vrees voor represailles door de Afghaanse autoriteiten of bevolking naar aanleiding van zijn verblijf in de kerk niet aannemelijk maakt. Verzoeker blijft immers in gebreke aan te tonen dat voormelde autoriteiten of bevolking op de hoogte zouden zijn van dit gegeven, noch dat hij op grond daarvan beschouwd zou worden als afvallige. Dat in meerdere artikelen stond dat Afghaanse asielzoekers voor lange tijd in een Brusselse kerk verbleven en dat de kans bijgevolg groot is dat de Afghaanse autoriteiten of bevolking op de hoogte zijn van het feit dat landgenoten in een kerk in België hebben verbleven, impliceert niet dat men in staat is te achterhalen dat verzoeker deel uitmaakte van de betrokken asielzoekers. Verzoekers blote beweringen doen bovendien geen afbreuk aan de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Kerkbezitters – Vermeende bekering*" van 22 april 2014), waaruit niet blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan een risico op vervolging inhoudt bij terugkeer.

Met een theoretische uiteenzetting over de bewijslast of het voordeel van de twijfel onder verwijzing naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 doet verzoeker geen afbreuk aan de concreet gedane vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Balkh, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verweerder bij zijn aanvullende nota van 10 december 2015 gevoegde COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Balkh*" van 19 november 2015 blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van Afghanistan. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e-Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden, zijn doelgericht van aard en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is laag. De Raad stelt vast dat bovenstaande informatie niet duidt op een fundamentele wijziging van de veiligheidssituatie in Balkh zoals die wordt beschreven in het EASO COI Report "*Afghanistan. Security Situation*" van januari 2015, toegevoegd aan het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD buitenlandse zaken, benadrukt de Raad in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in de provincie Balkh in Afghanistan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de geciteerde persartikelen blijkt dat er zich incidenten voordoen en dat hierbij burgerslachtoffers, doch hieruit blijkt niet dat er in de provincie Balkh actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De aangehaalde berichtgeving van de Afghaanse Minister "for Refugees and Repatriation", Die Deutsche Welle en Amnesty International gaat in hoofdzaak over de situatie in Afghanistan in het algemeen en doen geen afbreuk aan de informatie met betrekking tot de provincie Balkh.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier of de aanvullende nota van de verwerende partij niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en zijn dossier wordt teruggewezen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF